

Troya 1. Kitap

DAVID
GEMMELL

Gümüş Yayın
Tanrısı

Çeviren: Özge Akdeniz

Giriş

Uyumak, ölmek demektir.*

Öfkeli denizin onu yukarı savurup ardından dalgaların arasındaki zifiri karanlık sokaklara daldırdığı esnada su üzerindeki kütük parçasına sarıldı. Hemen ardından sağır edici bir gök gürlemesiyle birlikte şimşekler çaktı. Bir başka dalga kütüğü döndürüp neredeyse kıyıya vurmasına sebep olacak şekilde ona çarptı. Kütüğü daha da sıkı kavradıkça keskin kıymıklar kanayan ellerine battı. Tuzlu su şişmiş gözlerini sızlattı.

Gecenin erken saatlerinde dört adam, sert rüzgârlar kadırgayı gizli kayalıklara sürükleyip gövdesini paramparça ettikten sonra kırılmış güvertenin bu kısmına tutunmuştu. Fırtına onları birer birer güçten düşürmüş, rüzgâr ölüm çılgınlıklarını alıp götürürken oradan çözüp atmıştı.

Şimdi, yıllarca Kypros'ta kazma tutup sırtında cevher çuvalı taşıyarak işçilik yapmanın güçlendirdiği kol ve omuzlar sayesinde, yalnızca Gershom denen adam kalmıştı geriye. Ama onun bu muazzam gücü bile tükeniyordu.

Güverte bir anda yükselirken deniz onu bir kere daha kaldırdı. Bir dalga daha çarpıp geçerken Gershom tutunmaya devam etti.

Deniz artık soğuk gelmiyordu. Ilık bir banyo gibi geliyordu ona. Ve denizin kendisine şöyle dediğini hissediyordu: Dinlen hadi! Benimle gel! Hadi uyu! Engin Yeşil'de uyu.

Kanlı ellerine batan tahtayı sıkarken, *uyumak ölmek demektir*, dedi kendine tekrar. Keskin ve delici acı yorgunluğunu ezip geçmişti.

Bir beden yüzükoyun suda asılı kaldı. Bir dalga onu alıp ters çevirdi. Gershom ölü adamı tanıdı. Evvelsi gece kadırğa kule gibi yükselen uçurumun altındaki küçük bir kumsala çekildiği sırada, kemik oyununda üç bakır yüzük kazanmıştı. O zamanlar deniz-

* William Shakespeare'in *Hamlet* oyunundan bir replik. -yhn

ciler henüz mutluydu. Üç yüzük, krallara layık bir miktar değilse de güzel bir pelerin almaya veya o gece genç bir fahişe tutmaya yetecek bir paraydı. Şimdi mutlu görünmüyordu; Açık ağzı ve ölü gözleriyle yağmuru izliyordu.

Gershom'un üzerinden bir dalga daha geçti. Kafasını tahtaya doğru çevirerek tutunmaya devam etti. Dalgalar ölü adamı alıp götürdü ve Gershom bedenini suya batışını izledi.

Yıldırım bir kez daha göğü delercesine düştü ama gök gürültüsü hemen gelmedi. Rüzgârın şiddeti azaldı ve deniz durgunlaştı. Gershom kendisini yalosların üstüne çekti; bacaklarını kırık tahtaların üzerine kaldırmayı başardı. Dikkatlice sırtüstü döndü ve gecenin soğukluğunda titredi.

Şiddetli yağmur yüzündeki, gözlerindeki ve sakalındaki tuzu yıkayıp götürdü. Gökyüzüne baktı. Yağmur bulutlarının arasından bir ay ışığı huzmesi indi aşağıya. Sağa sola bakıyor, karaya dair hiçbir şey göremiyordu. Hayatta kalma şansı düşüktü. Tüm ticari gemiler kıyı boyunca ilerliyordu. Çok azı denize açılıyordu.

Fırtına baş döndüren bir hızla gelmişti, yüksek uçurumlardan aşağıya doğru şiddetli rüzgârlar esiyordu. Kadırğa geceyi geçirmek için sığınabilecekleri bir körfez arıyordu. Sancak tarafında kürek çeken Gershom başta endişelenmemişti. Deniz hakkında hiçbir şey bilmiyordu ve bunun normal olabileceğini düşündü. Sonra, kürekçilerin kaygılı yüzlerini görünce arkaya baktı. Şiddeti artan rüzgâr gemiyi yan yatırıp kıyıda daha da uzaklaştırdı. Gershom körfezin girişini gösteren burnu görebiliyordu. Çok yakın görünüyordu. Kürekçilerin düzeni bozulmaya başladı. Onun olduğu tarafta iki kürek birbirine çarparak düzeni bozdu. Bir tanesi kırılıp gitti. Küreklerin birliğinin bozulmasıyla birlikte, iskele tarafındaki kürekçilerin oraya buraya sürüklediği kadirğa, rüzgâra doğru döndü.

Öbür taraftan büyük bir dalga yükseldi, Gershom ve sancak tarafındaki kürekçileri silip süpürdü. Yük dolu gemi yan yatmaya başladı. Sonra bir girintiye sürüklendi ve ikinci bir dalga gemiyi su ile doldurdu. Suyun ağırlığı altında kalan döşemeler yarılrken Gershom parçalanma sesini duydu. Su kabardı ve bakır yüklerin ağırlığının aşağı çekmesiyle birlikte kadirğa saniyeler içinde battı.

Gershom harap olmuş iskeleye tutunurken büyük ihtimalle denize açıldığı geminin sonunu getiren bakırların bir kısmını bizzat çıkardığını düşündü.

Dedesinin o sert yüzü geldi aklına. “Sorunlarına sen sebep oluyorsun, evlat.”

Bu akşam bu kesinlikle doğrudu.

Diğer taraftan, diye düşündü Gershom, madende pestili çıkana kadar çalışmış olmasa rüzgârın gücüne karşı duracak kuvveti de kazanmış olmazdı.

Hiç şüphe yok ki dedesi, o zamanlar Gershom’un gözünü açıp kapayınca kadar harcayacağı parayı bir ayda kazanmak için yumuşak elleri yara bere içinde madende çalışırken görseydi sevinirdi. Madende gece olunca, iğrenç bir oyuğun içerisinde, karıncalar bitap düşmüş bedenine tırmanırken eski püskü bir battaniyeyle uyumuştur. Ne ihtiyaçlarını karşılayacak hizmetçi kızlar, ne kıyafetlerini hazırlayacak köleler vardı. O geçerken eğilen başlar yoktu. İltifat edecek kimse yoktu. Oysa dedesinin sarayında ve çiftliklerindeki tüm kadınlar ona ne kadar mükemmel, ne kadar erkeksi ve güçlü olduğunu söylerdi. Onun çevresinde bulunmak ne büyük mutluluktur. Gershom iç çekti. Kypros’ta maden işçilerinin bulabildiği tek kadın da aynı şeyi söylemişti – bakır yüzük verebildiği sürece.

Yıldırım, gökyüzünün güneyini aydınlattı. Fırtına geçiyor belki de, diye düşündü.

Dedesine dair düşünceler tekrar aklına geldi ve onlarla birlikte de utanç. Adama haksızlık ediyordu. Gershom’un düşüşünden, torununun halka açık infazını emretmesinden daha fazla haz almazdı. Gershom şehirden kaçmış, Kypros’a yelken açtığı körfeze doğru gitmişti. Birkaç gün önce kasabada bir grup Mısırlı görmemiş olsaydı orada kalmaya devam ederdi. İki tanesini tanımıştı, ikisi de dedesinin sarayını ziyaret eden bir tüccarın kâtipleriydi. Kâtiplerden biri ona dik dik bakmıştı. O sırada Gershom sakallıydı, saçlarıysa uzamış ve darmadağın olmuştu ama bunun yeterli geleceğinden emin değildi. Madende kazandığı son bakır yüzükleri toplayıp limana gitmiş ve deniz kıyısında oturup körfezdeki gemileri seyretmişti.

Derisi buruş buruş, yüzü derin çizgilerle kaplı, çarpık bacaklı bir ihtiyar geldi yanına. “Deniz işi mi arıyorsun?” diye sordu.

“Belki.”

Adam, Gershom’un ağır aksanını fark etti. “Gyppto musun?”

Gershom başını salladı.

“İyi denizci olur Gypptolar. Sende usta bir kürekçinin omuzları var.” Yaşlı adam yere çömeldi, bir taş aldı ve dalgalara doğru fırlattı. “Bir sürü gemi adam arıyor.”

“Peki ya şu?” diye sordu Gershom, kıyıya demir atmış gösterişli iki katlı kadırgayı işaret ederek. Çok güzeldi, kırmızı meşeden yapılmıştı ve sancak tarafında kırk kürek saymıştı. Yitip gitmekte olan gün ışığının altında gövdesi altın gibi parlıyordu. Gershom bu kadar büyük bir gemi görmemişti.

“Anca eceline susadıysan,” dedi yaşlı adam. “Fazla büyük.”

“Fazla mı büyük? Bunun nesi kötü?” diye sordu Gershom.

“Yüce tanrı Poseidon büyük gemilere tahammül etmez. İkiye ayırır onları.”

Gershom şaka olduğunu düşünerek güldü.

İhtiyar adam alınmış görünüyordu. “Belli ki denizi bilmiyorsun, delikanlı,” dedi sertçe. “Her sene kibirli tersane işçileri daha büyüğünü yapar. Her sene batarlar. Böyle felaketlere tanrılardan başka ne sebep olabilir ki?”

Daha fazla gücendirmemek için, “Özür dilerim, efendim,” dedi Gershom. “Ama o gemi batıyor gibi görünmüyor.”

“O Altın Olan’ın yeni gemisi,” dedi adam. “Başka kimsenin işe almadığı bir deli tarafından yapıldı. Tam bir tayfası olmayacak. Buraların yarım akıllı denizcileri bile orda çalışmayı reddetti. Altın Olan içini doldurabilmek için diğer adalardan gemiyle adam getirtti.” Kıkırdadı. “Onlardan bazıları bile görür görmez kaçtı, ki onları ahmak bilirler. Hayır, Poseidon geminin altından yüzdüğünde o gemi batacak.”

“Altın Olan kim?”

Yaşlı adam şaşırılmış göründü. “Gypptolar bile Helikaon’u duymuştur diye düşünüyordum.”

“O ismi duydum sanırım. Deniz savaşçısı değil mi? Bir Miken korsanını öldürmedi mi?”

Adam tatmin olmuş göründü. “Tabii, iyi savaşır o.”

“Neden Altın Olan diyorlar ona?”

“Kötü bir şans bahşedilmiş ona. Her girişim zenginlik getirir ama şu canavar battığında başka bir isim alacaktır.” Bir an sessiz kaldı. “Fakat konudan sapıyoruz. Asıl konuya dönelim. Sana bir gemi lazım.”

“Ne önerirsin, dostum?”

“Yirmi kürekli kadırgası –*Mirion*– olan bir tüccar tanıyorum, yarından sonraki gün Troya’ya doğru yola çıkacak. Adam eksigi var. On bakır yüzüğe karşılık seni götürüp ona tavsiye edeceğim.”

“On tane bakır yüzüğüm yok.”

“Sefer başına yirmi yüzük verilir, yarısını sefere yazılırken verirler. O yarısını bana ver, senin usta bir kürekçi olduğunu söyleyeyim.”

“Yalan söylediğini fark etmeleri uzun sürmez.”

Yaşlı adam omuz silkti. “O zamana kadar sen denizde olacaksın, tüccar ise hâlâ karada olacak. Geri döndüğünde iyi bir kürekçiye dönmüş olacaksın ve kimse karşı çıkamayacak.”

Gershom, Troya’yı duymuştu, büyük altın duvarlarını ve yüksek kulelerini. Kahraman Herakles yüz sene kadar önce orada bir savaşa katılmıştı. “Troya’da bulundun mu hiç?” dedi yaşlı adama.

“Birçok kez.”

“Çok güzel diyorlar.”

“Elbette, bakması güzeldir. Ama pahalı. Fahişeleri altın takar, yüz atı olmayan adama fakir derler. Bakır yüzüklerle bir bardak su bile alamazsın Troya’da. Ama gidiş dönüş yolunda başka bir sürü dükkân var, evlat. Mesela Miletos. İşte orası tam da denizcilere göre. Büyük memeli fahişeler bakır yüzük için sana ruhlarını bile satarlar, ruhlarını isteyeceğinden değil elbette. Hayatta göreceğin en güzel yerlerden birisi. Güzel vakit geçireceksin, evlat!”

O günün ilerleyen saatlerinde, yaşlı adam ona *Mirion* tayfasında bir yer bulduktan sonra Gershom gemiye bakmak için deniz kıyısına doğru yürüdü. Bu tarz gemiler hakkında hiçbir şey bilmiyordu ama tecrübesiz gözlerine bile suyun çok aşağısında görmüştü.

Kel, çatal sakallı, iriyarı bir adam yanaştı. “Rıhtım mı arıyorsun?” diye sordu.

“Hayır, yarın *Mirion* ile açılıyorum.”

“Yük fazlası var, ayrıca fırtına geliyor,” dedi iri adam. “Kadırgada çalıştın mı hiç?”

Gershom başını iki yana salladı.

“Oldukça kaliteli; kaptan midyelerden temiz tutarsa ve mürettebat da iyi eğitilmişse. *Mirion* bu avantajların hiçbirine sahip değil.” Adam dikkatlice Gershom’u inceledi. “Benimle *Ksanthos*’a gelmelisin.”

“Ölü Gemi mi? Sanmıyorum.”

Kel adamın yüzüne karanlık çöktü. “Ah, tabii ki bütün insanlar seçim yapar, Gyppto. Umarım kendininkinden pişmanlık duymazsın.”

Bir gök gürültüsü daha patladı. Rüzgâr tekrar başladı. Gershom dikkatli bir şekilde karnına doğru eğildi ve odun parçasının kenarlarına tutundu.

Uyumak, ölmek demektir.

1

Kanat Mağarası

Ayak bileklerine kadar inen, siyah yün pelerinleriyle on iki adam mağaranın ağzında sessizce durdu. Ne konuştular ne de kıpırdadılar. Sonbaharın ilk rüzgârı alışılmışın aksine soğuktu ama üşümüş ellerine sıcak nefeslerini üflemediler. Tunç göğüslükleri, beyaz tepeli miğferleri, kabartmalı bilekleri ve baldır zırhları, bellerindeki kınların içindeki kısa kılıçların kabzaları ay ışığında parladı. Ama tenlerine değen soğuk metale rağmen titremediler.

Gece daha da soğudu ve gece yarısı yaklaşırken yağmur yağmaya başladı. Etrafı kaplayan sis zırhlarını takırdattı ama yine de hareket etmediler.

Sonra başka bir savaşçı geldi, uzun boyluydu ve kambur duruyordu, pelerini sert rüzgârda dalgalanıyordu. O da zırhlıydı ama göğüslüğü altın ve gümüş işlemeliydi; tıpkı başlığı ve baldır zırhları gibi.

“İçeride mi?” diye sordu kalın sesiyle.

“Evet kralım,” diye cevap verdi adamlardan biri; uzun ve geniş omuzluydu, gözleri griydi ve çukura kaçmıştı. “Tanrılar konuşunca bizi çağıracak.”

“O zaman bekleyelim,” dedi Agamemnon.

Yağmur hafifledi ve kralın gözleri Takipçilerinin üzerinde gezindi. Sonra Kanat Mağarası'nın içine baktı. Derinlerde sarp kayalara yansıyan ateşi görebiliyordu, kehanet alevinin buruk ve zehirli kokusunu durduğu yerden bile alabiliyordu. O izlerken alev sönükleşti.

Beklemeye alışık olmayan Agamemnon öfkelenmeye başladığını fark etti ama öfkesini gizledi. Tanrıların huzurunda bir kral bile alçakgönüllü olmalıydı.

Her dört senede bir, Miken kralı ve en güvendiği on iki adamdan oluşan Takipçileri tanrıların sözlerini duyardı. Agamemnon

burada en son durduğunda, babasını defnetmişti ve kendi hükümdarlığı başlamıştı. O anda gergindi ama şimdi daha da gergindi çünkü ilk seferde duyduğu kehanetler gerçek olmuştu. Katbekat zenginleşmişti. Karısı, hepsi kız olsa da ona üç sağlıklı çocuk doğurmuştu. Miken ordusu her savaşta zafer kazanmıştı ve büyük bir kahraman yenilmişti.

Ama Agamemnon babasının sekiz yıl önce Kanat Mağarası'na yaptığı yolculuğu ve döndüğündeki beti benzi atmış hâlini de hatırlamıştı. Son kehanet hakkında konuşmuyordu ama Takipçilerden biri karısına söylemiş ve haber çevreye yayılmıştı. Kâhin konuşmasını şu sözlerle bitirmişti: "Hoşça kal, Kral Atreus. Kanat Mağarası'na bir daha uğramayacaksın."

Yüce savaş kralı bir sonraki çağrıdan bir hafta önce ölmüştü.

Mağaradan siyahlar içinde bir kadın dışarı çıktı. Başını bile tül bir örtüyle örtülüydü. Konuşmadı ama eliyle işaret ederek beklemekte olan adamları çağırdı. Agamemnon derin bir nefes aldı ve grubu içeriye götürdü.

Giriş dardı, tepesi uzun miğferlerini çıkardılar ve kehanet ateşinin kalıntılarına ulaşana kadar tek sıra hâlinde kadını takip ettiler. Duman hâlâ havadaydı ve Agamemnon nefes aldıkça kalp atışlarının hızlandığını fark etti. Renkler parlaklaştı ve küçük sesler –deri hışırtısı, sandaletli ayakların taşın üzerinde yer değiştirmeleri– çok daha yüksek çıkmaya başladı, neredeyse tehditkârdı.

Bir rahibin ancak ölüm döşegindeyken tanrılarla tam anlamıyla birlik içerisinde olabileceğine dayanan yüzlerce yıllık bir ritüeldi bu, dolayısıyla her dört senede bir, kralın uğruna ölecek bir adam seçiliyordu.

Soluğunu yavaşlatan Agamemnon, ot şiltenin üzerinde yatan sıksa yaşlı adama baktı. Soluk yüzü ateşte parlıyor, gözleri ardına kadar açık ve sabit bakıyordu. Baldıran otunun yarattığı felç başlamıştı. Dakikalar içinde ölecekti.

Agamemnon bekledi.

"Gökte ateş," dedi rahip, "ve bulutlara değen, dağ kadar su. Dikkat, işte heybetli at, Kral Agamemnon." Yaşlı adam geriye sarktı ve siyahlı kadın dizlerinin üstüne çökerek adamın aciz bedenini kaldırıp destek verdi.

"Bilmece gibi konuşma," dedi Agamemnon. "Krallığa ne olacak? Miken'in gücüne ne olacak?"

Rahibin gözleri bir anlığına parladı ve Agamemnon öfke gördü içlerinde. Sonra geçti ve yaşlı adam gülümsedi. “Burada senin istediğin olur, Kralım. Sana bir orman dolusu hakikat verebilirdim ama sen yalnızca bir yaprak hakkında konuşmak istiyorsun. Peki öyleyse. Bu kayalık koridordan bir daha geçtiğinde hâlâ kudretli olacaksın. Bir oğul babası.” Dudaklarına bir kap su tutmakta olan kadına bir şeyler fısıldadı.

“Peki ya hangi tehlikelerle karşılaşacağım?” diye sordu Agamemnon.

Yaşlı rahibin vücudu kasıldı ve çılgılık attı. Sonra rahatladı ve gözlerini krala dikti. “Bir hükümdar her zaman tehlikededir, Kral Agamemnon. Güçlü olmazsa yıkılıp gider. Bilge davranmazsa alaşağı edilir. Kiyametın tohumları her mevsim ekilir ve büyümeleri için ne güneşe ne suya ihtiyaç olur. Sen ufak bir tehdidi yok etmek için bir kahraman gönderdin, böylece tohumları ekmiş oldun. Şimdi büyümektedir ve yeryüzünde kılıçlar yeşerecek.”

“Alektuon’dan bahsediyorsun. O benim arkadaşımды.”

“Kimsenin arkadaşı değildi! Katilin tekiydi ve uyarılara kulak asmadı. Kendi kurnazlığına, caniliğine ve gücüne güvendi. Zavallı kör Alektuon. Şimdi hatasının büyüklüğünü biliyor. Kibir onu yere serdi çünkü kimse yenilmez değildir. Tanrılar mahvedecekleri kişileri önce gururlandırırılar.”

“Başka ne gördün?” dedi Agamemnon. “Şimdi konuş! Ölmek üzeresin.”

“Ölümden korkmam, Kılıçların Kralı, Kanın Kralı, Zorbalığın Kralı. Sen de korkmamalısın. Sonsuza dek yaşayacaksın Agamemnon; kalplerde ve zihinlerde. Babanın adı toza karışıp zaman rüzgârlarında fısıldandığında senin adın yüksek sesle ve sık sık söylenecek. Senin soyun mazi olduğunda ve bütün krallıkların geriye yalnız külleri kaldığında bir tek senin adın yankılanacak. Bunu gördüm.”

“Bu daha çok hoşuma gitti,” dedi kral. “Başka? Hızlı ol, zamanın kısa. Karşıma çıkacak en büyük tehlikeye bir isim koy.”

“Bir isim mi istiyorsun? İnsanlar... nasıl da garip. Cevaplar... isteyebilirdin, Agamemnon.” Yaşlı adamın sesi zayıflıyor ve kesikleşiyordu. Baldıran otunun zehri beynine ulaşmaktaydı.

“Bana bir isim ver, o zaman cevabı *bileceğim*.”

Bir öfke daha parladı yaşlı adamın gözlerinde, ilerleyen zeh-

ri duraksattı. Konuştuğunda sesi daha güçlüydü. “Ben ölmekte olmanın bilgeliğiyle kutsanmadan önce, yalnızca bir kâhinken, Alektruon benden bir isim istemişti. Helikaon ismini verdim, Altın Olan. Peki o ne yaptı... o budala adam? Helikaon’u bulmak için denizde dolaştı durdu ve kendi sonunu getirdi. Şimdi bir isim arıyorsun, Kral Agamemnon. Aynı isim: Helikaon.” Yaşlı rahip gözlerini kapadı. Sessizlik oldu.

“Helikaon bana karşı bir tehdit mi?” diye sordu Kral.

Ölmek üzere olan rahip tekrar konuştu. “Mum gibi yanan adamlar görüyorum... ve bir alev gemisi. Kafasız bir adam görüyorum... ve büyük bir öfke. Görüyorum... birçok gemi görüyorum, kuş sürüsü gibi. Savaş görüyorum Agamemnon, uzun ve korkunç. Ve birçok kahramanın ölümünü görüyorum.” Titrek bir ağlamayla başı örtülü kadının kollarına düştü.

“Öldü mü?” diye sordu Agamemnon.

Kadın nabzını yokladı ve başını salladı. Agamemnon sövdü.

Güçlü bir savaşçı yanına yaklaştı; saçı o kadar sarıydı ki lamba ışığında beyaz göründü. “Ulu bir attan söz etti, lordum. Helikaon’un tüm gemilerinin yelkenleri şahlanan siyah bir at simgesiyle kaplı.”

Agamemnon sessiz kaldı. Helikaon, Troya kralı Priamos ile akrabaydı ve Agamemnon, Troya ve doğu kıyısındaki çoğu ticari krallık ile ittifak antlaşması içerisindeydi. Bu antlaşmaları sürdürürken aynı zamanda Miken kadırgalarının korsan akınlarını da finanse ediyordu. Müttefiklerinin kasabalarını yağmalıyor; bakır, kalay, kaymak taşı ve altın taşıyan ticari gemileri ve yük gemilerini zapt ediyordu. Yağma sayesinde ordusunu donatabiliyor, general ve askerlerine ihsanlarda bulunabiliyordu. Fakat halka karşı korsanları kınıyor, onları ölümle tehdit ediyordu; bu yüzden Helikaon’u açıkça Miken’in düşmanı ilan edemiyordu. Troya zengin ve güçlü bir krallıktı, bakır ve kalay ile ödenen sırf bu ticaret bile büyük kazanç sağlıyordu, onlar olmadan tunç zırh ve silahlar yapılamazdı.

Troyalılar ile savaş kapıdaydı ama krallarıyla düşman olmaya hazır değildi. Kehanet ateşinin dumanları daha tahammül edilebilirdi şimdi ve Agamemnon zihninin netleştiğini hissediyordu. Rahibin sözleri son derece güven vericiydi. Bir oğlu olacaktı ve Agamemnon ismi çağlar boyunca yankılanacaktı.

Fakat yaşlı adam aynı zamanda kıyamet tohumlarından da bahsetmişti ve bu uyarıyı dikkate almaması mümkün değildi.

Sarışın adamın gözünün içine baktı. “Helikaon’u öldüren kişiyi bir adamın ağırlığının iki katı altın bekliyor olacak, bu böyle bilinsin, Kolanos.”

“Engin Yeşil’deki tüm korsan gemileri böyle bir ödül için onun peşine düşecek,” dedi Kolanos. “Senin rızanla ben de kendi üç kadirgamı alıp onun peşine düşeceğim, kralım. Fakat onu bulmak kolay olmayacak. O kurnaz bir savaşçı ve savaşta soğukkanlı.”

“O zaman sen de onu daha az soğukkanlı birine dönüştüreceksin, benim cesaret kıranım,” dedi Agamemnon. “Helikaon’un sevdiklerini bul ve öldür onları. Dardanos’ta ailesi, üstüne titredığı bir erkek kardeşi var. Onunla başla. Helikaon öfke ve çaresizliği tatsın. Sonra da sökülüp al canını.”

“Yarın yola koyulacağım, kralım.”

“Açık denizde saldır ona, Kolanos. Onu karada bulur da bir fırsat yakalarsan bıçaklat, boğdur ya da zehirlet – umurumda değil. Ama benim sarayımda ölümüne dair iz kalmamalı. Denizde ne istersen onu yap. Eğer canlı yakalarsan, başını vücudundan kes – yavaşça. Karada hızlı ve sessizce öldür. Gizli bir çekişme olsun. Anladın mı?”

“Evet, kralım.”

“Son duyduğumda Helikaon, Kypros’taydı,” dedi Agamemnon. “Büyük bir geminin inşasını takip ediyordu. Dönem sonunda denize açılmaya hazır olacağı söylendi. Ruhunu ateşe vermen için yeterli bir zaman.”

Arkalarından boğuk bir çığlık geldi. Agamemnon kendini geriye attı. Yaşlı rahip tekrar gözlerini açmıştı. Üst vücudu titriyor, kolları spazmlar içinde sallanıyordu.

“Kahramanların çağı bitiyor!” diye bağırdı. Sesi bir anda güçlenmiş ve belirginleşmişti. “Nehirlerden kan akıyor, gökyüzü alev almış! Bakın insanlar nasıl da Engin Yeşil’de yanıyor!” Ölü gözleri Agamemnon’un yüzüne sabitlenmişti. “At! Sakının, işte Ulu At!” Ağzından kan fişkırpıp beyaz kaftanını sırlıslam etti. Yüzü buruştu, gözleri telaşla açıldı. Sonra bir spazm daha geçirdi ve son nefesi hırıldayarak çıktı ağzından.